

цькій одежі, а на таку наругу я його не дам. 180 зр.— найменша ціна, так я й написав Партицькому. А може, він тільки торгуватися хоче? Чорт би брав попівську хитрість і панську чемність!

Шухевичева робота готова буде ще сього тижня. Ще маю всього-навсього 48 строф «Заклятої рожі», «Додаток» готов. Пришлю все разом. А «Світу», видно, вже не діждатися. Вічная пам'ять! Чи за видання віршів моїх ти ні з ким не балакав?

Переглядав Старицького і вірші, і «Гамлета». Що за нещастя, що від віршів його так і чути піт, що так маса силування над бідною музою, а помимо того так багато погріхів щодо форми: рими кепські, акценти варварські, і ще, в додатку, ані один віршик не буде зрозумілий для наших мужиків. А Гамлет — чи він стікся перекладати драму трохеями! Де се, у якого лисого Шекспіра він побачив? Аж читати бридко! І все те таке якесь углувате, що, господи, твоя сила. Так і здається, що переводив слова та вимучував ті нужденні ритми, а про духа ані разу й не спитався. Який жаль, що я не можу сконтролювати вірності! Але й то ще ні, тут є англічани, вони мені допоможуть.

Прощай! Цілую тя, Іван.

139. ДО О. О. ПАРТИЦЬКОГО

Дрогобич, 29 грудня 1882 р.

Ласкавий добродію!

Одержав оба Ваші листи і дякую Вам за скору відповідь.

Щодо Ваших закидів проти тенденції моєї повісті, то я тепер не буду Вам нічого відповідати,— яко історик Ви можете мати й слухність, хоч не зовсім. Бо, на[п]р., щодо значення общин я з Вашим поглядом не годжуся, так як тісна організація громад може єдино дати підставу до сильної великої організації крайової. Приміри Новгород і Пскова, котрі якраз опиралися навалі татарській успішніше від країв, остаючих під княжою і боярською властю, і котрі помимо тої навали не втратили своєї сили, доказує, думаю, противне, ніж Ви кажете. Так само щодо Данила, то чи не змішали Ви його занадто з Романом, котрий був